

?Masclismes il·lustrats

«Els que maltracten les seves companyes són aquell veí tan simpàtic o aquell encorbatat que sembla tan respectable»

M'agradaria saber (no sé si hi ha cap estudi fet en aquest sentit) quants maltractadors o assassins de dones són o eren erudits, és a dir: cultes, savis. Sospito que una bona colla més dels que ens pensem. Perquè, cada vegada que en sabem un cas, la reacció majoritària és més aviat incrèdula: "Era un jutge? Un professor? Un polític? Què dius, ara!"

Sembla que en el nostre imaginari estàndard hi ha la visió inamovible del neandertal que arrossega la dona pels cabells. Però els qui maltracten o arriben a matar les seves companyes són el veí del segon tercera, aquell tan simpàtic; o el del tercer quarta, aquell encorbatat que sembla tan respectable. Els masclistes il·lustrats poden ser persones intel·ligents, brillants, encantadores.

Hi ha masclistes il·lustrats advocats, que es posen al costat del maltractador i no de la víctima, i que defensen que no es pagui la pensió als fills, encara que les conseqüències d'aquest fet puguin ser devastadores, tant per a la dona com, sobretot, per als fills. I aquest és un cas terrible, però tan estès que fa de substrat necessari a maltractaments més greus i, fins i tot, als assassinats.

Hi ha masclistes il·lustrats entre els jutges, que minimitzen violacions i dicten sentències sabudament injustes o deneguen ordres d'allunyament vitals. Gairebé, xecs en blanc per a maltractadors, amb conseqüències gravíssimes i amb un llast terrible en l'opinió pública.

Hi ha masclistes il·lustrats, literats o cinèfils, que fan suposadament art de la pedofília. Hi ha cunyats masclistes il·lustrats a les sobretauls dels dinars de família, que expliquen acudits horribles de dones humiliades davant mateix de la dona i la germana, la filla, la cunyada, la sogra... que no només no els tiren els plats pel cap, sinó que fan fins i tot, avergonyides i humiliades, mitja rialleta de circumstàncies mentre retiren els plats bruts o porten les postres. Víctimes d'una submissió mil·lenària.

Hi ha masclistes, il·lustrats o no tant, als restaurants o a les oficines, que toquen el cul i la moral a les treballadores (especialment quan elles tenen les mans ocupades) i que a més esperen que els companys mascles els riguin les gràcies.

Hi ha masclistes il·lustrats a les xarxes socials que barregen comentaris despectius sobre el cos de dones explotades sexualment amb al·lusions pretesament erudites a obres literàries que aquestes, suposadament, no llegiran. Per exemple.

Hi ha masclistes erudits. Sí, també. I les seves opinions fan mal, pesen com una llosa. Perquè en comptes de denunciar la discriminació, la mantenen; i, potser sense voler-ho ben bé, l'atien. Ah, i si alguna dona els gosa contradir, se la miren des de la seva suposada superioritat, condescendents, sentencien que no té sentit de l'humor. I es declaren invariablement ofesos.

Hi ha masclistes il·lustrats que qualifiquen alegrement les feministes de velles o lletges, ressentides i altres adjectius no publicables que es veu que fan riure molt.

Crec que els macro o micromasclismes que practiquen alguns privilegiats de la cultura són imperdonables, perquè és a partir de la cultura, també i molt especialment, que les coses haurien de començar a canviar. El respecte i l'empatia també es poden guanyar des de les opinions dels tertulians, dels escriptors, dels actors, dels manobres de la cultura. Hi tenen una responsabilitat important.

I ja és massa urgent. Ho direm tantes vegades com faci falta: el feminisme és la idea radical que les dones som persones.